

quando ipsa sententia aliquo defectu sive jurisdictionis, sive citationis, sive ordinis omitti, alterius cuiusque actus substantialis iudicii, vel actus necessarii, nullam esse constet; quia lex, vel dispositio de ea exequenda mentionem faciens, semper intelligenda est de sententia valida; non autem de nulla ex præfatis Doctoribus, & latè à nobis explicatur dicta tertia parte, capite nono, à principio.

19 Cum igitur verum sit inhibitionem minùs canonicè expeditam, nullam esse & nullius effectus, inferiorumque nullo modo arretet, ut constat ex dispositione sacri Concilii sessione 22. cap. 7. cujus sunt verba: Legati, & Nuntii Apostolici, Patriarchæ, Primates, & Metropolitanus in appellationibus, ad eos interpositis, in quibusvis, tam in admittendis appellationibus, quam in concedendis inhibitionibus post appellationem servare teneantur formam, & tenorem sacratum institutionem, & præsertim Innocentii IV. quæ incipit: Romana quacumque consuetudine etiam immemoriali aut stylo & privilegio in contrarium non obstantibus, aliter inhibitiones, & processus, & inde sequuta quæcumque sint ipso iure nulla: idem etiam probat text. in cap. Romana, cum §. si verò & si autem, (renovatus per Tridentini decretum) de appellationibus in 6. notat Speculator tit. de appell. §. de officio, versic. sed queritur. Felin. in cap. dilectus, el secundo, colum. penult. de rescriptis. Geminianus in dict. cap. Romana, §. si autem, & si verò, Maranta de ordine iud. c. sexta parte, tit. de appell. num. 196. fol. 195. & in terminis d. Concilii eius mentionem faciens tenet Gratian. in regul. 40. in princip. Gondizalvus de Paz in praxi, quinta par. tom. 2. cap. unic. nu. 24. Lancelotus Robertus de attent. secunda parte, cap. 20. in præfatione, questione 5. nu. 165. qui omnes dicunt, hoc decreto renovatum esse in totum, & per omnia dict. cap. Romana, cum suis §. de appellat. in 6. Rota decisione 6. de appellat. in antiquis, Marta in compilati. decisione 1. titulo de inhibition. cap. 10. & 11. Joachin. Minsing. decisione 87. part. 3. Gaspar. Guillelm. in Rota decisione 81. & 130. & decisione 219. parte 3. Marquessan. de commissio. secunda parte, cap. 1. num. 52.

20 Tunc namque dicitur secundum magis receptam, & communem sententiam canonica inhibito: quando facta fuit prævia causæ cognitione, & citata parte, ut testatur Covarruvias in practis quest. cap. 24. num. 3. ubi alios ad id allegat. Robertus Marant. ubi proxime, in dict. titulo de appellat. num. 196. Decisio Rotæ 54. aliàs 412. si appellatur, num. 2. de appellat. in novis, & decisio 75. aliàs 357. nota quod attentata, de appellat. in antiquis Parisius consilio 372. in causa num. 15. libro quarto, Roland. à Valle consilio 372. in causa n. 15. libro quarto, Roland. à Valle cons. 77. viso numero 24. libro secundo, tomo 1. Ruinus consilio 61. in lite, numero 28. libro 5. ubi alios allegat Ozafcus decisione Pedemont. 5. certo die, sub num. sept. Felinus in cap. dilectus, el secundo, nu. 24. de rescript. Vitall. in tractatu clausul. in clausula nihil novari.

21 Quomodo modo hæc causæ cognitio sit adhibenda à superiori, antequam inhibeat in appellatione ab interlocutoria, vel à diffinitiva, vide exactè per Lancelotum de attentat. d. parte, cap. 20. in præfatione, à num. 12. & à numero 133. ubi circa interlocutoria, & per Gondizalvum de Paz in dict. cap. unic. à num. 24. ubi ad amussim in praxi & in theoria multa videbis, Marantam locis supra citatis, & Tuschum practi. concl. tom. 4. litera I. concl. 144. per totum, & locis ubi supra.

22 Quamplures insuper sunt causæ, quarum defectus inhibito nulla redditur de jure, congestit Lancelotus Robertus in sape relato loco, 2. part. cap. 20. à nu. 6. cum pluribus sequentibus, & in limitationibus principalibus. prima, & septima, & alibi passim, quas omnes per te videre poteris: sufficere enim ita clarè discretum lecto-

rem in via ponere, quæ queat facillimè huic nostræ eadem doctrinas applicare, itaque ubicumque inveneris inhibitionem non canonicè expeditam vel aliàs nullam de jure reputatam, quæ scilicet, peccat in aliquo, quod de sui natura esset necessarium, ibi debes appellationem admittere, cum iusta, & legitima reputetur; potesque applicare regulam d. l. §. condemnatum ff. de re iudicat. 1. ex his quæ fati sursum comprobavi.

Et priùs, ut hinc ad alia abeamus, unum porro erit, necessarium in materia inhibitionis concordare, quod quemadmodum apud Doctores invenitur scriptum, magnam parit confusionem; dicitur enim per allegatos à Lanceloto in prima limit. princ. d. cap. 20. quod inhibito minùs canonica non facit, nec causat attentatum, vel quando fiat, & expeditur contra jus, ut quando appellationis frivola virtute decernitur, vel aliàs in casu, in quo à jure appellatio prohibetur, ut in convicto, & confesso, & in notoriis, & similibus; aliter etiam videmus quod in his casibus inhibito attentata faciat & causet, ut probatur in cap. Romana, §. si autem, post sententiam, in casu jure prohibitis &c. de appellat. in 6. renovatam per Tridentin. supra, quod sic explica, ut 24. textus procedat, quando ultra causæ cognitionem, quæ in cæteris adhiberi debet, alia adhibetur cognitio de causa iusta, vel injusta appellationis, & an appellatio recipienda sit, vel non, per acta processus, quia tunc quando iudex superior ita cæpit cognoscere, potest etiam in casibus non appellabilibus inhibere inferiori, quia omnino debet in executione superferre sententiæ, ut advertit ex aliis Gondizalvus de Paz in praxi, 5. part. tom. 2. cap. unic. num. 14. Maranta tit. de appellat. num. 196. & 197. quomodo accipienda sunt quæ dixit Lancelotus etiam in dict. præfatione, quest. 5. num. 150. cum sequentibus, & idem Lancelotus ubi supra ampliat. 1. per totam; secus autem est dicendum, quando præfata causæ cognitio omissa fuit, quia tunc inhibito non fuit attentata, ob quod ei jus restitit, ut tenet Paz, & alii citati, & sic procedat quæ Lancelot. cumulat in dict. cap. 20. in prima limit. & ita sunt intelligenda, quæ infra lib. 3. cap. fin. & in terminis hujus declarationis expressè faciunt etiam, quæ dixi eodem libro 5. cap. 15. à numero 68. ubi tractavi de iudice superiori, quando possit cognoscere, an appellatio sit legitima, & admittenda, necne, ubi in hoc proposito plurimos Doctores citabo, quos vide.

Et in hunc sensum accipienda Concilii Tridentini decreta sessione 23. de reform. cap. 10. & sessione 25. de reformat. cap. 14. ubi disponitur, quod non obstant quacumque inhibitione superioris sententia Episcopi super visitatione, aut morum correctione, aut concubinato executioni mandetur, quia debent ea decreta intelligi, quando inhibito à superiori data esset absque eo, quod appellatio priùs justificata esset ex acti, processus primæ instantiæ, secus autem si ea præmissa expeditur inhibito, quia tunc rectè decerni potest, ut tenet, intelligiturque, & explicat d. Conc. decreta Gondizalvus de Paz in dict. cap. unic. num. 14. per totum quod an verum sit, inferius apparebit à num. 81. cum sequentibus, ubi consideravi, esse specialissimum in casibus Tridentinorum decretorum, ut nulli inhibitioni obtemperetur, imò ea non obstante sit Ordinatio permittenda innovatio, seu executio.

Declara insuper ea, quæ cumulat Lancelotus in sape citato loco, ampliatio 11. affirmans, quod de stylo Rotæ inhibitionem non canonicam, seu aliàs nullam, & injustam facere attentata, reddens ibi rationem styli, de quo etiam per Marquessanum in tractatu de commissio. secunda parte, cap. 1. num. 53. ut hic stylus, quantum ad nos attinet, non est inconveniens, quominus procedat regula supra tradita, vim scilicet fieri, si non deferatur appellationi ab inhibitione non canonica, & invalida: imò potius etiam stante dicto stylo appellatio

28 appellatio suspendit talis inhibitionis effectum devolvitque ad superiorem causam juxta titulum ff. nihil novari appellatione pendente, & ea quæ supra diximus. Deinde quia dictus stylus procedit in Rota, non autem extra ipsam, ut tenet & advertit Lancelotus prima limit. princ. num. 10. & sequenti. ubi etiam inquit ex aliis autoritatibus, quod stylus Rotæ non attenditur extra curiam in lite vertente partibus, ubi allegat ad hoc plures decisiones Rotæ: vide quod latè supra 1. p. 3. à num. 19.

Hodie tamen ex nova dispositione sacri Concilii Trident. dict. sess. 22. de reformatione, cap. 7. hic stylus non potest procedere, nam cum per ipsum renovatum sit cap. Romana, de appellationibus in 6. idque in omnibus, & per omnia custodiri decernitur, omnino ad jus commune redactum est, facta expressa derogatione cujusque consuetudinis, styli, & privilegii, ibi, servare teneantur formam, & tenorem sacrarum constitutionum, & præsertim Innocentii Quarti, quæ incipit Romana, quacumque consuetudine etiam immemoriali, aut stylo, & privilegio in contrarium non obstantibus, &c. & hoc ita etiam, licet in casu quodam particulari animadvertit Lancelot. dist. cap. 20. in præfatione, questione 5. num. 165. & probatur etiam expressè in nova Cardinalium declaratione super eisdem Concilii decreto ibi cap. Romana, de appellatio. in 6. servari debet etiam appellationibus ad Sedem Apostolicam interpositis, &c.

29 Hæc omnia, quæ hætenus dicta sunt, locum tantum obtinent in inhibitionibus perpetuis (ut vides) nunc autem inquirendum esse, quid in temporalibus dicendum, necessitas, & utilitas suadent. Et quoniam est frequens questio; imò de tali inhibitionum genere ratè apud Doctores mentio fit, eam ad partes, quàm citius potero, examinabo. Et in primis, hujus duplicis generis inhibitionis temporalis scilicet, & perpetuæ meminisse reperio legem Regiam 55. titulo 5. lib. 2. recopilation. ibi: No se inhibition alguna aunque sea temporal. &c. iterum, ibi: que nign Oyador semanero pueda dar inhibitione perpetua, ni temporal, &c. & ista temporali inhibitione utuntur nonnulli superiores iudices Ordinari, vel delegati, de causa appellationis cognitari, quæ præcipiunt inferiori, ut per aliquod tempus necessarium ad transferendum processum, & se ex ejus actis informandum de legitimis appellationibus, in causa, & sententiæ executione superferat, ut notant Paz & Zerola statim citati, de quo idem in l. 54. antecedenti d. tit. 5. eodem lib. 2. recopil. ibi: T mandar sobre ser en la execution, & iterum: T que antes de inhibir mandar sobre ser, &c. & idem probatur in l. 11. tit. 2. lib. 3. recopilat. quapropter non abs re est, ut hoc genus inhibitionis temporalis, sobre cessoria à nonnullis pragmaticis appellata, sumpto vocabulo à superferre, quod significat dilationem, donec aliquid sit: text. est in c. 2. ibi, donec Romanum Pontificem consulat executioni superferant utrarumque, &c. de offic. delegati.

31 Quo cognito videtur iudicem Ecclesiasticum vim non facere, si ab hac temporali inhibitione, à superiori expedita, appellationi emissæ non detulerit. Primò, quia talis inhibito per aliquot dies nullius, vel saltem modici, & parvi iudicii esse potest: textus est in l. si debitori, ibi, nec enim damnum magnum est in mora modici temporis, ff. de iudiciis, sed ubi consideratur modicum, & temporale præjudicium non plenum, minimè etiam admittitur appellatio, l. 1. cum ratione, Cod. si de momentanea possessione fuerit appell. ubi ideo in possessorio negatur appellatio, quia non perpetuum, sed temporale, & momentaneum est ejus præjudicium, interim dum super proprietate, & iudicio plenario terminatur lis: ergo idem dicendum venit in appellatione ab hac inhibitoria.

Secundò, quia forma, & solemnitas in jure descripta

pra inhibitionibus, prout est causæ cognitio, & citatio partis, locum habet in perpetuis, de quibus tantum loquuntur jura, & Doctores hucusque à nobis relati, non verò in temporalibus, ut ex his patet, sed forma, & solemnitas requisita, & tradita à lege, seu dispositione alicui actui perpetuè adhibenda, non extenditur ad eundem actum temporalem, seu ad modicum tempus celebratum, textus est in clem. 1. ibi, ad tempus modicum faciendas declaramus non extendi, &c. de 32 rebus Ecclesie non alienan. ubi, & alibi passim Doctores notant; ergo præfata formæ ommissio inhibitionis non debet vitare temporales, quo casu cessat jam regula, lib. 4. §. condemnatum, ff. de re iudicata, de qua supra dixi ad inhibitionem perpetuam, imò manet talis inhibito in meris terminis interlocutoria sententiæ, à qua regulariter non appellatur, ut in perpetua diximus solemniter expedita.

Maximè quia per talem inhibitionem ad tempus, & cui satisfieri statim potest, non dicitur ablata jurisdictione, quia hoc differtur, non aufertur: textus est in l. quoties, Cod. de precibus Imp. offerendis, ita in similibus terminis (nempe dum acta ad principem trahuntur, ad quem clericus oppressus confugit) dicit Octavianus Cacheran. in decisionibus Pedemontanis, decisione 30. num. 18. ad fin.

Et huic praxi, & generi inhibitionis assentitur Gondizalvus de Paz in praxi, 5. part. tomo 2. cap. unico, num. 14. versiculo solem tamen nonnulli, folio 58. ubi dicit, quod nonnulli superiores eo ipso, quod appellans coram ipsius præsentatur cum Apostolis, si est excommunicatus, solent eidem dare mandatum, quo præcipiunt iudici inferiori, ut per quindecim dies, vel aliud certum tempus excommunicatum absolvat. Vel quando causa est criminalis; ut superferat executioni sententiæ per aliquod certum tempus, interim dum acta processus ad ipsos transportentur, quibus visis, & inspectis, vel ad inhibitionem perpetuam, vel ad remissionem causæ deveniant, cujus etiam ad idem meminit Zerola in praxi Episcop. secunda parte, verbo appellatio. §. nono queritur.

Hanc etiam partem defendere curant nonnulli ex doctrina Andreæ Gaill. lib. 1. observatione 144. constituyente differentiam inter appellationem à diffinitiva, & ab interlocutoria, ut in illa iudex superior statim cum citatione possit inhibitionem expedire, in ista autem non cuius reddit rationem ibi: ex quo constat ante citationem, actorum exportationem, & causæ cognitionem posse inhibere; idem etiam probant ex Staphileo de literis gratiæ, & instit. versicul. in commissionibus justitiæ, fol. 333. versic. nihilominus hoc non obstant, qui indistinctè tenet, itaque practici affirmant, quibus omnibus constare videtur, ab hac inhibitione temporali, tanquam ab interlocutoria (ex his quæ supra, de perpetua dixi) maximè cum canonicè expediti dicatur, etiam non adhibita causæ cognitione, appellari non posse.

Sed his non obstantibus, contrariam partem de jure veriore esse videtur, vim fieri declarandum fore, & temporaliq; inhibitione appellationi deferendum fore, ex d. dispositione sacri Concilii Tridentini sessione 22. cap. 7. quæ generalis est, apta apprehendere quodcumque inhibitionis genus, ibi; inhibitionibus post appellationem, & iterum, ibi, aliter inhibitiones, &c. ac ideo cum generaliter loquatur, & absque distinctione federe, ista determinatio ita intelligenda est, l. emptor, §. Luctus, juncta gloss. ff. de pactis, in fraudem, §. ultimo, ff. de militari testamento, & quia generalis legum dispositio, & statutorum includit omnes casus, licet in uno major ratio esse videatur, quam in alio. l. 1. §. quod autem, ff. de aleatorib. l. ultima, §. uxori, ff. de auro & argento legato. & quæ latè adduximus supra, in c. quæ huic omnia adjicere poteris. Ergo forma illa descripta



descripta à jure inhibitionibus cum clausula irritantes scilicet, cause cognitio exactis processus cum citatione parisi, &c. pariter adaptatur inhibitionibus temporalibus, cum ab utraque idem oriatur inconveniens, quod jus excludere intendit, ne ita de facili inferioris jurisdictionis vilipendatur, tollatur, vel suspendatur, pro quo præsumitur jus attentè, & juridicè processurum; ac ideo maturitas in superiori desideratur per idem Concilium, tam in admittendis appellationibus ab eo, quam in decernendis inhibitionibus, ut prius ex actis cognoscat, an jure, vel injuria petatur inhibitiō; potuisset enim hac captiosa via aperta, passim & assidue juris intentio transgredi, multoties cupiendis, nonnullas sententias debite executioni pertrahi, appellatione non obstante, quæ vix completeretur, nisi hujusmodi impertinens, cautelosa, & calumniosa rimula clauderetur, ut constat ex dict. l. Regia 54. titulo quinto, libro secundo recopilation. ibi: *Que muchas vezes se figuen muchos inconvenientes, &c.*

Idem etiam expressè comprobo ex autoritate saltem legis Regiæ 55. & l. 54. tit. 5. libro 2. recopilat. ubi disponitur, quod etiam auditores supremorum tribunalium non expeditant inhibitiones, etiam temporales ante exportationem actorum, & causa cognitionem, ut constat ex dict. l. 55. ibi: *No se de inhibicion alguna aunque sea temporal, hasta tanto, que el proceso se trayga à nuestra audiencia, y sea visto en ella, &c.* & iterum: *Que ningun Oydor semanero pueda dar inhibicion perpetua, ni temporal, y si le llevara à el en provision, la remita à la sala, para que alli se vea por tres Oydores, & in l. 54. ibi: Que antes que los dichos nuestros Presidentes, y Oydores sobre ello provean lo miren mucho, y que antes de inhibir, o mandar sobre ser, manden nostros Corregidores, &c. que imbien la razon dello, &c.* Ex quibus juribus satis maturè à tam gravissimis conditoribus latè patet, eandem formam, & eandem solemnitatem fore necessariò adhibendam in inhibitionibus temporalibus, quæ in perpetuis, quæ leges satis saltem declarant jus commune, & Tridentinum, si fortè foret obscurum hac in parte.

Quod etiam probari videtur ex decreto Conc. Trid. sess. 12. de reformat. c. 3. ubi prohibetur ad absolutionem appellantis non procedi, nisi visis actis superiorum, ibi, appellans coram iudice, ad quem appellavit, acta primæ instantiæ omnino producat, & iudex nisi illis visis ad ejus absolutionem minimè procedat, &c.

Quo supposito rectè inferitur, vim fieri, si appellationi interpositæ à temporali hac inhibitione non deferatur, nam cum formæ, & solemnitatis in ea expedienda requisitæ ommissio ipsam vitare constet, reddatque nullam; sequitur, ut exequi non possit ex regula l. 4. §. condemnatum, de re judic. ac propterea, appellatio legitima reputatur, & ut tali ei deferendum, ut supra dixi, inhibitione perpetua minùs canonicè expedita, quod omne in hac temporali locum habet, quo satisfactum remanet secundo argumento contrariæ partis, quo dicebatur, formam à jure requisitam tantum obtinere in perpetuis inhibitionibus, quia jura de temporalibus mentionem non faciunt, quia contrarium verius esse, probavimus ex sui generalitate, & virtute, modoque disponendi.

Nec etiam obstant cætera, & non primum, cui fautor ex ratione, nempe, modici, & temporalis præjudicii inhibitionem temporalem reddi inappellabilem, quando scilicet in ea servatur forma à jure inducta, & sic quando expeditur visis actis processus, & causa cognitione adhibita, quæ in ea requiruntur, ut dictum est; secus autem, quando in d. forma peccatur, quæ formæ ommissio reddit actum appellabilem, licet alias inappellabilis esset, ut in eodem iudicio momentaneæ possessionis, & remedio dict. l. 1. Cod. si de momentan. possessione, &c. in argumento allegatæ, & probant

multi relati à Menochio de adipiscenda possess. remedio 4. à n. 844. cum sequentibus, Pedemont. dec. 25. num. 22. Rodriguez de annis redditibus, l. 1. c. 17. à num. 66. idem Menoch. de arbitrar. q. 98. à n. 6. & in aliis etiam pluribus casibus, ut videre licet per Capicium dec. 167. n. 3. Guido Papæ decisione 50. n. 2. Gratian. in regula 326. Afflictis decisione 823. cum pluribus aliis infra, suo loco citandis. Et quod illa requisita pro forma inhibitionis requirantur, probat d. Trid. decretum, ibi 42 servare teneatur formam, & tenorem sacrum constitutionum, &c. cujus ommissio generaliter assolet tum vitare, text. in l. cum ibi, §. prator. ff. de transactio. l. hac consultissima, circa prin. C. de testament. authentica porrectum, C. de sacrosan. Eccles. cap. cum dilecta. de rescript. cap. Pisanis de restitut. spolia, c. venerabili, de officio deleg. & latè prosequitur, explicat, & declarat Vantius de nullita. sententiarum, tit. quot. & quibus modis nullitas, &c. à n. 48. cum pluribus sequentibus, & in specie probat Trid. ibi, aliter inhibitiones, & processus, & inde sequuta, quocunque sint ipso jure nulla. Igitur licet de per se talis temporalis inhibitiō canonicè expedita ea ratione, de qua in argumento fiat inappellabilis, tamen si minùs canonicè, & absque causæ cognitione expeditur, cum nulla reddatur, appellabilis efficitur ex his autoritatibus relatis per regulam l. 4. §. condemnatum, ff. de re judic. de quo latè infra, 3. p. c. 9. à principio.

Et minùs obstat, quod ex Pedemont. diximus d. decisione 30. quia loquitur in multum diverso casu, scilicet; quando acta transportantur ad Principem de violentia facta à iudice Ecclesiastico cognitivam, in quo extrajudicialiter proceditur, & non servato juris ordine, & omnibus ejus solemnitatibus postpositis, ut latè probavi supra, c. 1. & præcipuè cap. 7. in 1. part. quia cum tunc hac extrajudicialit. defensio illi permittatur, nihil mirum, ut saltem ex urbanitate, & debita reverentia Ecclesiasticis interim conquiescat.

Nec obstat ultimum ex Andree Gaill. doctrina constituyente differentiam inter inhibitionem emanatam virtute appellationis à diffinitiva, & ab interlocutoria, quæ quidem fallax est, quia in utraque causæ cognitio requiritur, ut de diffinitiva probat Aretin. in consil. 75. diligenter, col. 4. Lapus allegatione 161. Roland. à Valle consil. 77. viso n. 24. lib. 2. Vitallinus in tractatu de clausulis, in clausula nihil nova. appell. pendet. nu. 23. versiculo superest nunc, Covarruvias in practico. c. 24. nu. 3. Miningerus singul. observ. centur. 1. decif. 31. August. Beroius consil. 119. ex ultima, nu. 4. lib. 3. & alii plures relati, & sequuti à Lanceloto Robert. de attempta. 2. part. cap. 20. in præfatione, quest. 4. num. 112. cum pluribus sequentibus. De inhibitione autem emanata vigore appellationis ab interlocutoria (in qua etiam exactior requiritur causæ cognitio) videre est cæteros tacendo, per Lancelotum proximè loco relato, nu. 133. cum sequentibus. Minùs obstat Staphilei doctrina de stylo testantis, is enim abrogatus stat hodie expressè per dictum Concilii Tridentini decretum cap. 7. sæpe relatum, ut & nos jam probavimus supra.

Et licet in puncto juris resolutio hujus quæstionis verissima sit, in disputando, pro qua quondam ubi observata, vidi pluries in hoc Senatu vim fieri, appellationi à supercessoria, ac inhibitoria temporali vim facere non deferentem, declaratum, postmodum autem cum inter omnes iudices Ecclesiasticos Ordinarios, & delegatos frequentatus est, & prævaluit stylus hujusmodi inhibitionis temporalis, per Rotam pariter approbatum, non immeritò etiam illum attendentia suprema tribunalia, vim non fieri quotidie declarant, illi omnino in hærendo, quoad violentiæ cognitionem, de quo stylo inter iudices Ecclesiasticos testantur decisiones Rotæ 402. incipit, si actor præsens, in novis, Paul. Amil. Verall. decisio. 13. num. 4. lib. 2. Camill. Borell. in summa

summa decis. titulo de citatione, n. 497. Zerola in praxi, verbo, appellatio, §. 2. 1. p. Marquellan. de commiss. 1. part. cap. 1. num. 32. cum sequentibus, Paz in praxi, cap. de forma procedendi in foro Ecclesiastico, §. p. tomo 2. cap. unico, n. 14. fol. 58. Marc. Anton. Genuesi. in praxi Archiep. cap. 69. n. 6. in fin. & idem Marquellan. ubi proximè, 1. part. cap. 27. num. 56. apud quos latissimè de materia supercessoria videre poteris: ac propterea vim annullum facere iudicem Ecclesiasticum, negantium delationem appellationem interjectæ ab hujusmodi inhibitione temporalis, decernitur in Senatu.

Alia etiam est supercessoria, quæ datur à iudice contra partem, ut interim supercedatur in aliqua re, seu articulo, quæ etiam absque partis citatione potest revocari, dummodo revocatio intimeretur, de qua latè videre poteris Gratian. disceptat. forens. 2. part. cap. 322. à n. 1. cum duobus sequentibus, & nos supra, c. 4. n. 101. hac. 2. part.

Unum tamen notandum in hac materia non dissimulabo, ut omnia ea, quæ hæcenus dicta sunt circa utramque inhibitionem, & perpetuam, & temporalem, quæ ut vides, procedunt in appellatione emissa ab earum inhibitionum expeditione, & sic à iudicibus eas expeditibus, volo ut repetas, & pariter extendas, in appellationis interpositis à iudice inhibito, qui virtute alicujus inhibitionis se pro inhibito habet: nam propterea ab ipso appellatur, & pro delatione appellationis Regia curia adeatur, dupliciter declarari solet: nam siquidem ipse iudex se pro inhibito det virtute inhibitionis à jure permisit, & solemniter, canonicèque expeditur, tunc vim non fieri declaratur; quemadmodum si appellatur à iudice expediente, diximus; cæterum si se inhibito dicat virtute inhibitionis nullæ, & minùs legitime, ac non canonicè expeditur, tunc tertium genus decreti solet decerni, nempe: *Que reassumendo la jurisdiccion non haze fuerça, y no la reassumiendo la haze otorgue, y reponga, &c.* juxta quæ notant communiter Doctores, præcipuè Abb. & Fel. in cap. significantibus, de officio delegati, & Capicium decisione 1. n. 27. cum sequentibus, ubi latè tractatur, quando possit iudex, qui à se jurisdictionem abdicavit, iterum reassumere. Et nos copiosè supra, c. 5. in 1. p.

Hic & ordine successivo difficilis illa se offert discutenda quæstio; ad quam namque curiam, supremamque tribunal ipse appellans debeat confugere, ac recurrere pro delatione appellationis emisse ab inhibitione expedita ab uno iudice Ecclesiastico, existente sub districtu unius tribunalis Regii contra alium iudicem, degentem in districtu alterius, & ut in re hac perfuntoriè agatur tres causas debes distinguere: siquidem namque appellatur ab expeditione inhibitionis tantum, aut à dante se pro inhibito, aut ab expeditione, & datione se pro inhibito simul. Primo casu dicendum

esse puto, ad eam curiam recurrentum esse, sub cujus districtu inhihent deget; enim verò si ab expeditione inhibitionis ab ipso facta appellatur & non ab effectu; coram ipso necessaria appellatio proponenda est, & præsentanda, ut notat Philipp. Franc. in c. si iustus, col. 4. de appell. Bald. in l. apertissimi, columna 1. Cod. de iudicis, & alii relati per Marant. de ordine iudic. 6. p. titulo, de appellat. n. 121. cum sequentibus, Innocent. in cap. fin. in fin. de appellatio. Abb. in c. suggestum 15. sub num. 4. de appellat. Franch. in c. ut debitus, de appell. sub n. 1. nota. 3. & q. 3. num. 12. & ibi Cardin. Alexand. num. 8. latè ipse Franch. in d. c. fin. sub n. 17. Card. Alexand. sub n. 11. de appellat. Speculator titulo de appell. §. nunc dicemus, n. 10. lib. 2. fol. 194. Papiens. in forma appell. à sententia diffinitiva. in gloss. coram vobis, num. 11. versic. quinto queritur, fol. 406. Socin. consil. 39. cap. primum sub n. 32. l. 4. Rota decif. 50. alias 29. si appellatur, sub n. 1. de appell. in novis. Grammatic. decif. 36. solen. n. 76. Joan. Ferrat. tractatu de appellat. lib. 2. cap. 3. n. 130. tomo 5. Salgado de Protect. Reg.

Nicell. tractatu de concord. gloss. concer. 6. fallen. 44. nu. 85. tomo 18. fol. 195. Veltrius in praxi, l. 7. cap. 3. n. 27. Gravatus in additio. ad eum, n. 57. Lancelot. de attent. 2. p. c. 12. amplia. 15. n. 1. de limit. 50. num. 184. Petrus Surd. consil. 228. n. 1. l. 2. Scaccia de appell. qu. 6. n. 1. qui num. 6. dicit aliter nullam esse appellationem, nec suspendere: tenet Franc. in cap. cum si Romana, 5. num. 6. & cap. fin. sub num. 17. Cardin. Alexand. sub n. 11. appell. Grama, d. dec. 36. num. 77. Lancelot. de attempta. d. cap. 12. ampliatione 4. nu. 2. & 3. & lim. 50. num. 7. & n. 184.

Et licet de jure in tribunali, & præsentia iudicis de beat. presentari secundum Surdum consil. 228. sub nu. 1. lib. 2. & alios passim: tamen de stylo sufficit, ut in officio notarii schedula appellationis præsentetur, postmodum legenda iudici, de quo testatur Scaccia ubi proximè, n. 40. & passim alibi, vide cap. 2. n. 80. supra, hac. 2. p. cui appellationi si non defert, subintrat violentia, de qua sola, & de quo solo oppressus appellans conquerendus est in tribunali, actusque oppressionis, & violentiæ integer, & perfectus est tunc absque alterius dependentia, quia ab eisdem iudicis facto tantum appellatur, ab expeditione scilicet, & ejus tantum facto, prout est violentia, conquiretur: ergo de primo ad ultimum sequitur, ut curiæ, sub cujus districtu hic degit, de cujus violentia tractatur, pertineat ista cognitio, juxta l. 39. tit. 5. l. 2. recopilati. ibi: *declaramos, que los tales procesos vanian acada una de las dichas audiencias, debajo cuyos limites estubiere el juez Ecclesiastico, y allise determinen por los Oydores della, &c. juncto c. fin. & ibi gloss. de foro compet. c. si peccavit 2. q. 1. c. placuit 6. q. 3. c. 1. ubi gl. & omnes de raptorib. text. in l. 1. C. de iurisd. omnium iudic. l. 1. & l. si cui, §. penult. ff. de accusatio. authentica qua in provincia, C. ubi de crimine agi oporteat, cap. 1. l. solent, ff. de custodia reorum, l. 1. ubi senato vel cleri. cum aliis, maxime cum delinquere dicatur iudex appellationibus legitimis non deferens, c. de priore, de appellatio. & ut delicto infligitur à jure pœna; scilicet depositionis in criminalibus causis, in civilibus arbitria; gl. verbo de tanto excessu, in d. c. de priore, per text. in c. aut decreto 2. q. 2. text. in l. quoniam iudices, C. de appellationibus. Philipp. Franch. in d. c. de priore, col. fin. Ludov. Roma consil. 5001. col. 2. Marant. ubi proximè, nu. 199. & ad propositum mirabilis ex doctrina Aloyf. Riccii in praxi d. 326. quæ attendenda est pro hujus membri resolutione.*

Et mirificè, magisque in specie facit ad propositam resolutioni illius celeberris quæstionis, quam latè tractant Alber. en l. heres absens, §. Labeonem, & ibi Jacobin. de sancto Georgio, n. 1. Curtius junior n. 2. & Lancel. Dec. ff. de iudic. Paul. Castren. in leg. si ut proponitur, & ante cum Bart. & Jacob. de Aren. n. 2. ff. ne fidejussio. Marfil. singul. 404. incipit forum, & in l. unica n. 252. C. de rapto virg. Angel. de malefic. in verbo existens Florentia, n. 2. & ibi Angel. in addit. Fel. in c. fin. de foro compet. n. 15. Gabr. conclus. 1. l. 7. n. 27. in 7. amplia. Marfil. in l. fin. n. 209. ff. de iur. omni. jud. Abb. in d. c. fin. n. 27. Maria. Socin. in c. postulasti, de foro compet. n. 4. Dueñas reg. 378. in 3. ampliatione, Placa in Epitome delictorum. c. 15. n. 16. & 17. l. 1. Prac. Conna. tit. de inquisitione, n. 16. vers. subjungit tamen alio casu, Remig. de immunit. Ecclesie, fol. 116. in 5. fallen. n. 3. Clarus in practi. crim. q. 18. versic. item quero, Bonacola in commun. opin. 1. p. vers. mandans fieri delictum, pag. 109. in 4. col. Follet in practi. crim. verbo. audiantur excusatoris, n. 103. scilicet; quo districtu puniatur, & veniatur is, qui existens in uno territorio mandat alicui, ut delictum committat in alio, in quo stat, resolutio est secundum Prosperum Farin. in practi. crim. q. 7. n. 18. vers. quid tandem dicendum, 1. tomo; quod quando sumus in casibus, in quibus effectus puniatur, etiam non sequatur effectus, & sic ut in solo mandato sit perfectus actus delicti, etiam si